

[Gregersen.]

hørte forleden, at en landsrådsmødeudtalelse kun holdt et år —, men denne udtalelse af det ærede medlem hr. Edvard Sørensen er som sagt kun godt og vel en måned gammel, og da udtrykte han altså sin tvivl om nødvendigheden af at udskrive blot 200 mill. kr. Vi var enige med venstre dengang, og vi har den samme opfattelse i dag.

I forrige uge fik regeringen 300 mill. kr. mere, end der dengang var tale om. Vi har ikke som venstre skiftet standpunkt, vi skal, om jeg så må sige, have lidt mere tid dertil, have lidt større plads at vende på.

Vi vil ikke deltage i afstemningen om ændringsforslagene, heller ikke for så vidt angår kommunisternes ændringsforslag, men ved tredje behandling vil vi stemme imod forsvarslånet og imod forslaget om bunden opsparing, i og for sig med den samme begrundelse som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for lidt siden fremførte, og som vi har fremført gang på gang. Som „Nationaltidende“ siger, betyder lovforslaget om bunden opsparing, at man kan gå ind i banken og aflevere pengene ved den ene disk og få dem tilbage ved den anden, blot er renten naturligvis forskellig ligesom i Ebberød Bank, og „Nationaltidende“ føjer til, at det ligner Ebberød Bank, blot var den historiske morsom, det er denne her ikke.

Vi stemmer imod tillægsskatten, og jeg kan i al almindelighed gøre den bemærkning, at det at stille større beløb til rådighed for en finansminister ikke plejer at fremme den offentlige sparsommelighed.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg vil gerne begynde med at takke udvalget for det meget omfattende arbejde, der er præsteret, både hvad angår de her foreliggende lovforslag og de indirekte skatter, der blev gjort færdige i søndags efter at have været behandlet i det samme udvalg.

I anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Øllgaard som ordfører for hele udvalget fremsatte, skal jeg bekræfte, at jeg for min del også opfatter dispensationsbestemmelsen i lovforslaget om bunden opsparing således, at sygdom, der i væsentlig grad forrykker den pågældendes økonomiske stilling, må komme ind under de årsager, som i givet fald kan betinge en dispensation; men det kræver naturligvis en individuel undersøgelse.

Jeg opfatter det også således, at hvis det skulle ske, at det pengeinstitut, i hvilket en bunden opsparing er båndlagt, krakker indenfor 8-års perioden og den pågældende derved lider tab, så må der være skabt en

berettiget forventning om, at staten holder den pågældende skadesløs; men det må naturligvis ikke opfattes således, at pengeinstitutternes forpligtelse til at holde deres sti ren i nogen måde derved afsvækkes.

Jeg skal gøre nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, som bl. a. beskæftigede sig med min forestående rejse til Paris. Årsagen til, at jeg skal rejse til Paris, er den ganske simple, at der den 1. december holdes et råds møde i den europæiske økonomiske samarbejdsorganisation, OEEC, hvor en minister fra hvert af medlemslandene skal være tilstede. Dette råds møde har været berammet i lang tid, og det har ikke spor med Danmarks økonomiske stilling at gøre, at dette møde afholdes.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde lidt senere i sin tale, at der var indtægtsstop for de gamle og invaliderne. Det er jo simpelthen ikke rigtigt. Som det ærede medlem også ved, er der pristalsregulering for alders- og invaliderrentnyderne, og i det forslag, regeringen oprindeligt stillede om at undtage de foreslåede forbrugsafgifter fra pristalsregulering, var alders- og invaliderrentnyderne udtrykkelig holdt udenfor den pågældende bestemmelse.

Hvad angår arbejdsløsheden, fortæller det ærede medlem os ikke noget nyt. Der er ingen af os, som har deltaget i forhandlingerne, der ikke er klar over, at der kan blive et arbejdsløshedsproblem, og at beskæftigelsen formentlig vil gå noget ned på forskellige områder som følge af den forbrugs- og investeringsbegrænsning, der jo desværre ikke helt kan undgås, men det ærede medlem ved også, at der allerede for længe siden — jeg skylder at sige allerede under den foregående regering — er iværksat bestræbelser for at imødegå denne eventualitet. Jeg tænker bl. a. på den nedsatte arbejdsmarkedskommission og de forhandlinger mellem arbejdsgivere og arbejdere, som finder sted med henblik på at søge den største mulige bevægelighed tilvejebragt på arbejdsmarkedet netop med denne eventualitet for øje. Jeg finder anledning til at sige, at disse bestræbelser efter min mening repræsenterer noget værdifuldt og noget konstruktivt på det danske arbejdsmarked. Hvis vi skal undgå, at vi enten har en arbejdsløshedskrise som i 1930-erne eller en permanent overbeskæftigelse med inflation, som vi har haft i 1940-erne, så er det en uomgængelig nødvendighed, at arbejdskraften gøres mere bevægelig, så at det bliver lettere, end det hidtil har været, at føre arbejdskraft, som bliver ledig eet sted, over på andre områder. Det tjener